สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

Competency of Chonburi Provincial Administrative Organization in Providing Education for Persons with Disabilities

ธีระพงษ์ ภูริปาณิก (Teerapong Puripanik)
อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Lecturer, Faculty of Political Science and Law, Burapha University
E-mail: teerapong@go.buu.ac.th

Received: 5 June 2025
Revised: 17 June 2025
Accepted: 18 June 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ 2) ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ และ 3) ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรครูของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำนวน 201 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถาม และแบบสอบถามมีค่าความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) 0.99 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนมกราคม ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2567และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิง คือ t - test, one-way Anova, สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้น และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.03) 2) ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม และ 3) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ด้านนิสัย และด้านแรงจูงใจ โดยมีความสัมพันธ์ปานกลางทุกด้าน

และปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า ทั้ง 5 ด้านดังกล่าวไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้ร้อยละ 13.2

คำสำคัญ: สมรรถนะ, องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี, การจัดการศึกษา, คนพิการ

Abstract

This article has the objective to study 1) the competency management of Chonburi Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities; 2) the difference between personnel factors and opinions of competency at Chonburi Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities; and 3) predictive factors associated with competency at Chonburi Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities. The research is quantitative methods. The sample group consists of teachers working in schools under the supervision of Chonburi Provincial Administrative Organization, totaling 201 people. The research tools include questionnaires with the Item-Objective Congruence (IOC) index rate of 0.99. Data collection encompasses from January to March 2024. The descriptive statistics analysis includes percentage, mean, deviation and inference statistics, e.g. t-test, one-way Anova, Linear Coefficient Correlation and Multiple Regression Analysis.

The research result has shown that 1) the competency of Chonburi Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities is overall at a high level (=4.03); 2) the difference between personnel factors and opinions of competency includes age, education level, and knowledge of inclusive education; and 3) the correlative factors affecting the competency of Chonburi Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities encompasses knowledge, skill, self-feeling, behavior, and inspiration. These factors are all in moderate level. Predictive factors of competency at Chonburi Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities have no influential significance on providing education for persons with disabilities proficiency. All correlative factors are used together to forecast the competency at Chonburi Provincial Administrative Organization in providing education for persons with disabilities with a percentage of 13.2.

Keywords: Competency, Chonburi Provincial Administrative, Providing Education, Persons with Disabilities

บทนำ

ปัจจุบันประเทศไทยมีคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการ จำนวน 2,102,384 คน (ร้อยละ 3.18 ของประชากรทั้งประเทศ) โดยแยกเป็นคนพิการเพศชาย จำนวน 1,098,117 คน คิดเป็นร้อยละ 52.23 และคนพิการเพศหญิง จำนวน 1,004,267 คน คิดเป็นร้อยละ 47.77 (สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง, 2565) ซึ่งคนพิการเหล่านี้แม้ว่าในปัจจุบันจะมีหน่วยงานและองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนให้การช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เช่น การฟื้นฟูสมรรถภาพ การส่งเสริมอาชีพแล้วก็ตาม แต่ภาระในการดูแลคนพิการเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็ยังตกอยู่กับครอบครัว หรือญาติพี่น้อง ขณะที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางแห่งก็เริ่มเข้ามามีบทบาทในการดูแลส่งเสริมผู้พิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัว

สำหรับประเทศไทยการให้ความสำคัญกับคนพิการ โดยจะเห็นได้จากที่ผ่านมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 พุทธศักราช 2550 และพุทธศักราช 2560 ได้สรุปใจความเกี่ยวกับคนพิการว่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ โดยรัฐต้องสงเคราะห์คนพิการหรือทุพพลภาพให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีพึ่งตนเองได้ การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมด้วยเหตุความพิการจะกระทำมิได้ และรัฐพึงให้ความช่วยเหลือคนพิการและผู้ด้อยโอกาสให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ คุ้มครองมิให้ถูกใช้ความรุนแรงหรือปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

ดังนั้นคนพิการซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรบุคคลของสังคม หากได้รับการส่งเสริมอย่างถูกต้อง ย่อมมีความรู้ ความสามารถ มีศักยภาพที่จะประกอบอาชีพ พึ่งพาตนเอง และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข รวมทั้งการช่วยสร้างสรรค์สังคมได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป การส่งเสริมพัฒนาคนพิการได้เต็มศักยภาพต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การค้นพบความพิการ การบำบัดรักษา การฟื้นฟูสมรรถภาพ การให้การศึกษา การพัฒนาทักษะสังคม และการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ดังนั้น การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการจึงควรมุ่งเน้นพัฒนาความสามารถคนพิการให้เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล โดยการให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม หรือแรกพบความพิการให้การศึกษาอบรมให้รู้จักสิทธิ และหน้าที่ในฐานะพลเมืองดี มีอาชีพ มีงานทำ สามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับผู้อื่นในสังคม ช่วยเหลือตนเอง และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

การได้รับการศึกษาของคนพิการเป็นสิ่งที่ถูกให้ความสำคัญในสังคมไทย โดยเมื่อปี พ.ศ. 2542 กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการประกาศนโยบายปีการศึกษาเพื่อคนพิการขึ้นโดยมีคำขวัญว่า “คนพิการทุกคนที่อยากเรียนต้องได้เรียน” การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ หรือเรียก “การศึกษาพิเศษ” ในประเทศไทยได้

มีการพัฒนาระบบสำหรับรองรับคนพิการอย่างต่อเนื่องในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับก่อนวัยเรียน ปฐมวัย มัธยมศึกษาตอนต้น อาชีวศึกษา อุดมศึกษา และการศึกษาต่อเนื่อง ทั้งรูปแบบการศึกษาในระบบและการศึกษานอกระบบ ในสถานศึกษาของภาครัฐและเอกชน รวมทั้งสนับสนุนให้คนพิการได้รับสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก บริการและความช่วยเหลืออื่นทางการศึกษา ซึ่งกฎหมายสำคัญที่กล่าวถึงสิทธิคนพิการด้านการศึกษา ได้แก่ รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 มาตรา 49 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 10 พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 และที่แก้ไข เพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 มาตรา 5 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในมาตรา 20 (2) (ศูนย์วิจัยเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกและเครื่องมือแพทย์ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2565)

โดยบริการทางการศึกษาสำหรับคนพิการที่ระบุไว้ในกฎหมาย ได้แก่ การได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิต พร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา, การเลือกบริการทางการศึกษา สถานศึกษา ระบบและรูปแบบการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคลนั้น, การได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษา ที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละประเภทและบุคคล, การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของคนพิการ และต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง และการจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล และปัจจุบันรูปแบบการจัดการศึกษารูปแบบหนึ่งที่เรียกว่า “การเรียนร่วม” เป็นนโยบายการศึกษาที่กำเนิดในช่วงของการปฏิรูปการศึกษา แล้วมีการผันตัวอย่างรวดเร็ว โดยล้อตามการเปลี่ยนแปลงของประเทศพัฒนา การเรียนร่วมเป็นนโยบายทางสังคม เป็นกระบวนการที่จัดขึ้นสำหรับเด็กพิการรายบุคคล โดยเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือพิการได้เข้าร่วมกิจกรรมการศึกษา นันทนาการและสังคมกับเด็กปกติในสังคมทั่วไป ซึ่งการเรียนร่วมทางการศึกษาปฐมวัยเน้นเจาะจงเฉพาะการให้เด็กที่บกพร่องและเด็กปกติได้ทำงานและเล่นด้วยกันในชั้นเรียนด้วยกัน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนับเป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษา และการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน และยิ่งจะมีบทบาทมากขึ้นในอนาคต อันเนื่องมาจากนโยบายการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบ ได้แก่ เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และกรุงเทพมหานคร มีอำนาจในการจัดการศึกษา และถ่ายโอนภารกิจการศึกษาให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่จากการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการ

สภาการศึกษา (2550) พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีปัญหา และอุปสรรคในการบริหารจัดการศึกษาหลายประการ เช่น ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขาดความรู้ความเข้าใจในการศึกษาหรือไม่เห็นความสำคัญด้านการศึกษา ขาดความต่อเนื่องทางการเมือง ผู้บริหารสถานศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจและความมุ่งมั่นในการปฏิรูปการศึกษาอย่างแท้จริง ส่งผลให้คุณภาพของสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งไม่เป็นที่ยอมรับจากชุมชนและผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเพื่อเข้าเรียนสถานศึกษาในสังกัด เป็นต้น

องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยเป็นหน่วยงานที่ส่งเสริมสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นและหน่วยงานต่าง ๆ ในเขตจังหวัดที่รับผิดชอบ เป็นองค์กรแห่งการบริการสาธารณะเพื่อแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของประชาชน มีเขตพื้นที่รับผิดชอบครอบคลุมทั้งจังหวัด จัดตั้งขึ้นเพื่อบริการสาธารณประโยชน์ในเขตจังหวัด ตลอดทั้งช่วยเหลือพัฒนางานของเทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล รวมทั้งการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นเพื่อไม่ให้งานซ้ำซ้อน โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินกิจการภายในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่ว่าจะเป็นการตราข้อบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย, การจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และประสานการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด และสนับสนุนหน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น นอกจากนี้ ในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มาตรา 45 ข้อ (7 ตรี) ยังได้ระบุถึงหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไว้ว่ามีหน้าที่จัดการ ส่งเสริม และสนับสนุนการจัดการศึกษา รวมทั้งการจัดการหรือสนับสนุนการดูแลและพัฒนาเด็กเล็ก (พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 5 พ.ศ. 2552)

ภารกิจงานบริการสาธารณะในด้านคนพิการ ในด้านการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ จึงเป็นการรวมพลังระหว่างหน่วยงานทั้งภารรัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรชุมชน องค์กรคนพิการ ผู้ปกครองคนพิการ และองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการประสานความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทุกระบบและครบวงจร จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมพัฒนาระบบการทำงานร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสถานศึกษาเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญ ยิ่งในการพัฒนาผู้เรียน และผลิตกำลังคนให้มีศักยภาพที่จะช่วยพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันด้านเศรษฐกิจ การเมือง และเทคโนโลยีกับนานาประเทศได้ ดังนั้น การมี “โรงเรียนคุณภาพ” เพื่อรองรับการจัดการศึกษาพิเศษได้แก่ผู้พิการ ถือเป็นนโยบายเร่งด่วนที่สำคัญในการเป็นกลไกให้เกิดการพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ มีความเป็นเลิศ และมีความเสมอภาคในการให้บริการทางการศึกษาที่เท่าเทียมกันในมาตรฐาน ยืดหยุ่นและหลากหลายในทางปฏิบัติการจัดการศึกษาเพื่อสู่ความเป็นเลิศ จึงเป็นเป้าหมายในการพัฒนาโรงเรียนให้มีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ มาตรฐาน เป็นต้นแบบการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม และท้าทายความสามารถของผู้บริหารการศึกษาทุกระดับ (ศราวุธ สุตะวงค์, 2554)

ดังนั้นการที่สถานศึกษาจะมีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ มาตรฐาน เป็นต้นแบบการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรมได้นั้น สถานศึกษาจะต้องมีสมรรถนะองค์การ ซึ่งหมายถึง ความสามารถและทักษะเฉพาะที่ทำให้องค์การมีความสามารถในการบริหาร หรือจัดการทรัพยากรของตนเอง ให้ขับเคลื่อนกิจกรรมขององค์การเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายขององค์การที่ได้กำหนดไว้ และในปัจจุบันการที่จะวัดได้ว่าองค์การมีสมรรถนะอาจจะพิจารณาได้หลายองค์ประกอบ เช่น การมีสมรรถนะหลัก ซึ่งหมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่กำหนดเป็นคุณลักษณะร่วมของบุคคลากรทั้งระบบที่ต้องมีเพื่อเป็นการหล่อหลอมค่านิยมและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ร่วมกันเพื่อที่จะทำให้องค์การสามารถดำเนินงานได้สำเร็จลุล่วงได้ และตัวแบบด้านการจัดการเป็นตัวแบบที่ให้ความสนใจสมรรถนะขององค์การ เพราะเชื่อว่าความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติย่อมขึ้นอยู่กับองค์การที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติว่ามีขีดความสามารถที่จะปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับความคาดหวังเพียงใด ซึ่งมีประกอบ เช่น โครงสร้าง บุคลากร งบประมาณ สถานที่ และวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้

สถานศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ยังไม่มีรูปแบบบริหารจัดการองค์การสมรรถนะสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสน่ห์ จุ้ยโต (2554) ได้ศึกษา การพัฒนาขีดสมรรถนะบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ขาดการนำเอาการบริหารสมรรถนะมาใช้ทั้งการสรรหา การคัดเลือกบุคลากร การประเมินผลการปฏิบัติงาน การพัฒนาบุคลากร และการจ่ายค่าตอบแทน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า การที่สถานศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดการศึกษาให้เต็มคุณภาพมีมาตรฐาน และเพิ่มพูนศักยภาพตนเองอย่างต่อเนื่องสู่ความเป็นเลิศหรือทำให้สถานศึกษาเป็นองค์การที่มีสมรรถนะสูงนั้น สถานศึกษาจะต้องบริหารตนเองให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

ด้วยเหตุนี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงต้องมีสมรรถนะอย่างมากในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยยึดหลักการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนที่สอดคล้องบริบทของประชาชนแต่ละกลุ่มในพื้นที่อย่างแท้จริง โดยเฉพาะการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมที่เปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือพิการได้เข้าเรียนรู้สังคมและสิ่งแวดล้อมของชั้นเรียนเด็กปกติ เพื่อให้ปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้จากการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและจากการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เพราะนโยบายการศึกษาชาติได้ให้โอกาสทางการศึกษาแก่คนไทยทุกคนให้สามารถเรียนได้ในทุกที่ที่เปิดเรียนทั้งคนปกติและคนไม่ปกติซึ่งหมายถึงผู้พิการ ผู้มีปัญหาสุขภาพ และเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้ด้วยจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันทางสังคม เกิดการยอมรับในความเป็นมนุษย์ สร้างความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจกัน

องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการและพัฒนาพื้นที่ของจังหวัดชลบุรี โดยมีวิสัยทัศน์ดังนี้ “เมืองนวัตกรรมน่าอยู่ ศูนย์กลางการท่องเที่ยวและกีฬา พัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน” และมีพันธกิจในการพัฒนาที่ครอบคลุมหลายด้าน ซึ่งในส่วนของด้านการศึกษาก็มีเป้าหมายคือ ส่งเสริมการจัดการศึกษา และการ

ให้บริการการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึง รวมถึงการส่งเสริมการศึกษาให้เข้าสู่นวัตกรรมสมัยใหม่ โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีแนวทางการจัดการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับพันธกิจดังนี้ 1) พัฒนาบุคลากรทางการศึกษา โดยมีการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัดอย่างต่อเนื่อง 2) ส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โดยการจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านวิชาการ ดนตรี กีฬา ศิลปะ และทักษะชีวิต เช่น การจัดแข่งขันกีฬานักเรียนโรงเรียนในสังกัด 3) ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและทันสมัย 4) เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม โดยการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้แก่นักเรียนควบคู่ไปกับการพัฒนาทางวิชาการ 5) สร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน โดยการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการศึกษาของโรงเรียนในสังกัด และ 6) การบริหารจัดการที่เป็นระบบ โดยมีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้การดำเนินงานด้านการศึกษาสอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัดและตอบสนองความต้องการของประชาชน (องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี, 2566)

แต่ที่ผ่านมาจากประเด็นการลงพื้นที่เบื้องต้นของผู้วิจัย พบว่า การจัดการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ยังไม่มีความชัดเจนในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เพราะยังมีประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ต้องศึกษาและหาแนวทางเพื่อให้ความช่วยเหลือ เช่น 1) ปัญหาด้านโครงสร้างการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อาจยังไม่มีการกระจายอำนาจอย่างแท้จริงจากกระทรวง หรือกรมต้นสังกัด 2) ปัญหาในการสรรหา บรรจุ และแต่งตั้งบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ 3) ปัญหาด้านงบประมาณ เนื่องจากโรงเรียนที่สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะได้รับงบอุดหนุนจากรัฐบาล แค่ อาหารกลางวัน นมโรงเรียน สมุด หนังสือ หรืออุปกรณ์การเรียนบางส่วน ซึ่งไม่เพียงพอต่อการดูแลคนพิการที่มาขอรับความช่วยเหลือในการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว และ 4) ปัญหาด้านความพร้อมของสถานที่ในโรงเรียนที่ออกแบบมาไม่เอื้อต่อคนพิการ ไม่ว่าจะสื่อการเรียนการสอน อาคาร ทางเดิน เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการที่จะทราบว่าสมรรถนะหลัก และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการอยู่ในระดับใด และปัจจัยอะไรบ้างที่มีความสัมพันธ์และสามารถพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีสามารถนำไปกำหนดนโยบาย และแผนกลยุทธ์และแนวทางในการส่งเสริมการศึกษาสำหรับคนพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้อย่างเต็มที่ตามพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

2. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

3. เพื่อศึกษาปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

กรอบแนวคิดการวิจัย

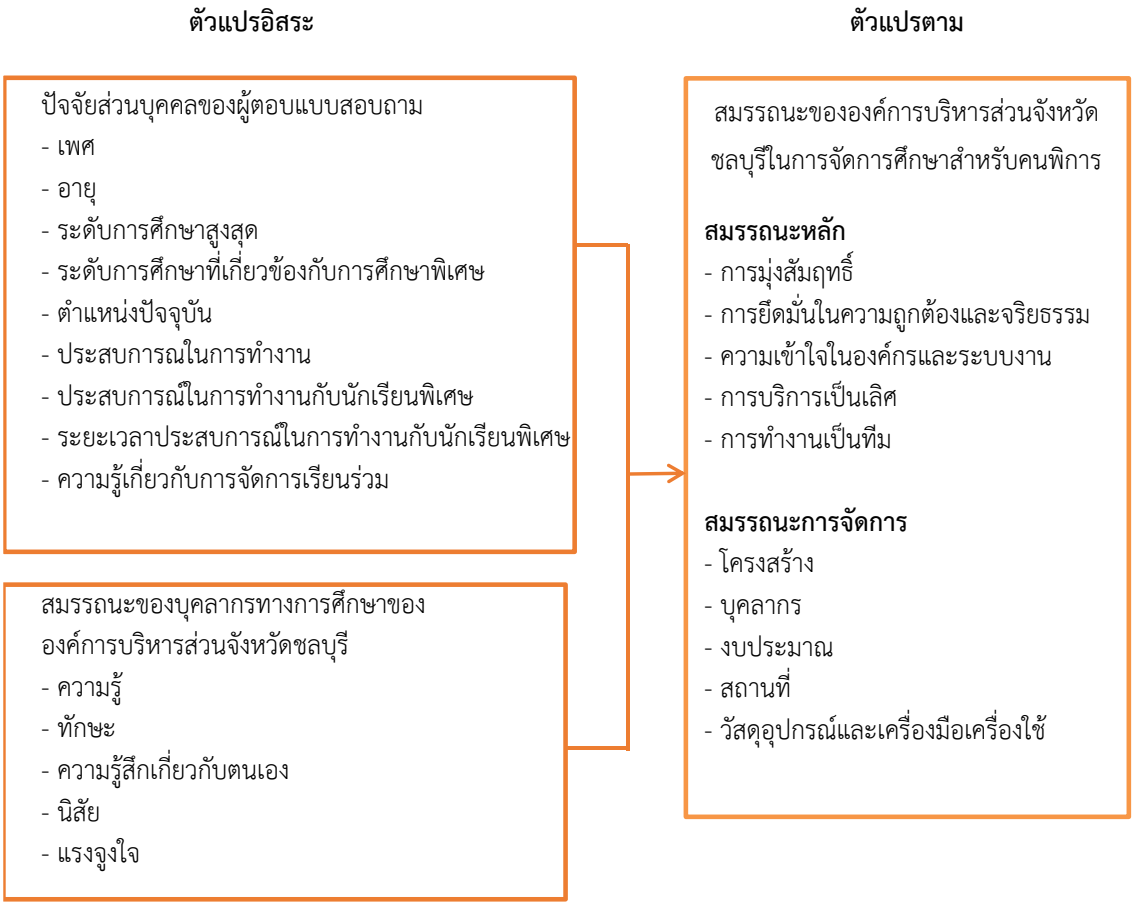

สมมติฐานการวิจัย

1. บุคคลากรทางการศึกษาที่มีข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกันจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการแตกต่างกัน

2. สมรรถนะส่วนบุคคลของบุคคลากรทางการศึกษา ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง นิสัย และแรงจูงใจ มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่องดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องโดยนำ 2 แนวคิดหลักมาประกอบเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ 1) แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะองค์การ และ 2) แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะองค์การ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยที่กำหนดตัวแปรอิสระซึ่งได้แก่ สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะองค์การของ David C. Mclelland (อ้างอิงใน สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2549, หน้า 15) ได้อธิบายไว้ว่า สมรรถนะส่วนบุคคลจะประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ส่วน คือ 1) ความรู้ ได้แก่ ความรู้เฉพาะด้านของบุคคล เช่น ความรู้ภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านการบริหารต้นทุน เป็นต้น 2) ทักษะ ได้แก่ สิ่งที่บุคคลกระทำได้ดีและฝึกปฏิบัติเป็นประจำจนเกิดความชำนาญ เช่น ทักษะของหมอฟันในการอุดฟันโดยไม่ทำให้คนไข้รู้สึกเสียวเส้นประสาทหรือเจ็บ 3) ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ ทัศนคติค่านิยมและความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนหรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็นเช่นความเชื่อมั่นในตนเอง คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงจะเชื่อว่าตนเองสามารถแก้ปัญหาต่างๆได้ เป็นต้น 4) นิสัย ได้แก่ บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคลเป็นสิ่งที่อธิบายถึงบุคคลนั้น เช่น เขาเป็นคนที่น่าเชื่อถือและไว้วางใจได้หรือ เขามีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นต้น และ 5) แรงจูงใจ แรงจูงใจหรือแรงขับภายในเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่สิ่งที่เป็นเป้าหมายของเขา เช่น บุคคลที่มุ่งสำเร็จ มักชอบตั้งเป้าหมายที่ท้าทายและพยายามทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ตลอดจนพยายามปรับปรุงวิธีการทำงานของตนเองตลอดเวลา

ส่วนตัวแปรตามที่กล่าวถึงสมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ผู้เขียนได้ใช้แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะองค์การของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (2557) ที่ได้กล่าวถึง สมรรถนะหลัก หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่กำหนดเป็นคุณลักษณะร่วมของข้าราชการส่วนท้องถิ่นทั้งระบบที่ต้องมีเพื่อเป็นการหล่อหลอมค่านิยมและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ร่วมกันเพื่อที่จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินงานได้สำเร็จลุล่วงตามวิสัยทัศน์ พันธกิจ แผนงาน และโครงการต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องงถิ่นให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กรและประชาชน โดยสมรรถนะหลัก ประกอบด้วย 5 ประเด็นดังนี้ 1) การมุ่งสัมฤทธิ์ 2) การยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม 3) ความเข้าใจในองค์กรและระบบงาน 4) การบริการเป็นเลิศ และ 5) การทำงานเป็นทีม

2. แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ในส่วนของตัวแปรตามที่กล่าวถึงสมรรถนะการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ผู้เขียนได้ใช้แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของวรเดช จันทรศร ซึ่งได้ทำการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติจากแนวคิดทฤษฎี และผลงานของนักวิชาการหลายท่านทั้ง

ต่างประเทศและ ในประเทศ รวมทั้งนำประสบการณ์ที่ผ่านมามาพัฒนาเป็นแนวคิดและตัวแบบทางทฤษฎีของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตัวแบบ 7 ดังนี้ (วรเดช จันทรศร, 2551)

1) ตัวแบบที่ยึดหลักเหตุผล เป็นตัวแบบที่มีฐานคติว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จจะต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน มีการกำหนดภารกิจและมอบหมายงานการกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงาน มีระบบการวัดผล และมีมาตรการให้คุณให้โทษ

2) ตัวแบบด้านการจัดการ เป็นตัวแบบที่ให้ความสนใจสมรรถนะขององค์การ เพราะเชื่อว่าความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติย่อมขึ้นอยู่กับองค์การที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติว่ามีขีดความสามารถที่จะปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับความคาดหวังเพียงใด ซึ่งมีตัวแปรประกอบด้วย โครงสร้าง บุคลากร งบประมาณ สถานที่ และ วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้

3) ตัวแบบด้านการพัฒนาองค์การ เป็นตัวแบบที่เน้นการมีส่วนร่วมในองค์การ โดยมีฐานคติที่ว่าการมีส่วนร่วมจะทำให้เกิดการทำงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บังเกิดความสำเร็จมีตัวแปร ประกอบด้วย การจูงใจ ภาวะผู้นำ ความผูกพันและการยอมรับของสมาชิกในองค์การ การมีส่วนร่วม และการทำงานเป็นทีม

4) ตัวแบบทางด้านกระบวนการของระบบราชการ เป็นตัวแบบที่ฐานคติที่ว่า อำนาจขององค์การไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่งทางรูปนัย แต่มีอยู่กระจัดกระจายในองค์การ สมาชิกขององค์การทุกคนมีอำนาจในแง่ของการใช้วิจารณญาณความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงขึ้นอยู่กับระดับความเข้าใจสภาพความเป็นจริงในการให้บริการของผู้กำหนดนโยบาย และระดับของการยอมรับนโยบายเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ประจำวันของผู้ปฏิบัติ

5) ตัวแบบทางการเมือง เป็นตัวแบบที่มีฐานคติที่ว่า ความสำเร็จ ของการนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดจากความสามารถของผู้เล่น หรือบุคคลที่เป็นตัวแทนองค์การกลุ่ม หรือสถาบัน และความสัมพันธ์กับปัจจัยภายนอกองค์การ การสร้างความสมานฉันท์หรือการยอมรับ และการมีส่วนร่วม เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก แต่ความขัดแย้ง เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นได้ในองค์การและในระบบสังคมทั่วไป เพราะนโยบายคือการเมือง การนำนโยบายไปปฏิบัติให้บังเกิดผลสำเร็จมีตัวแปร ประกอบด้วย ความสามารถในการเจรจา สถานะอำนาจและทรัพยากรที่มีอยู่ของหน่วยงานจำนวนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนจากนักการเมือง สื่อมวลชน หัวหน้าหน่วยงานอื่น ๆ กลุ่มอิทธิพลและผลประโยชน์ และบุคคลสำคัญต่าง ๆ บุคลิกภาพและความรู้ความสามารถ

6) ตัวแบบเชิงบูรณาการ เป็นตัวแบบที่ผสมผสานตัวแปรสำคัญที่มาจากทั้ง 5 ตัวแบบ โดยตัวแปรตามคือ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งพิจารณาออกเป็น 3 มิติโดยมิติที่ 1 วัดจากผลผลิต ผลลัพธ์และผลลัพธ์สุดท้ายที่เกิดขึ้น มิติที่ 2 วัดจากผลกระทบของนโยบาย และมิติที่ 3 วัดจากผลของนโยบายที่ส่งผลประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยรวม ส่วนตัวแปรอิสระ ประกอบด้วยสมรรถนะขององค์การ ประสิทธิภาพในการวางแผนและการควบคุม ภาวะผู้นำและความร่วมมือ และการเมืองและการบริหาร สภาพแวดล้อมภายนอก

7) ตัวแบบทฤษฎีเชิงบูรณาการของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ได้มาจากการสังเคราะห์ผลงานของนักวิชาการโดยใช้ทฤษฎีนิรนัย และ ทฤษฎีอุปนัย แล้วบูรณาการผลของการศึกษานำมาพัฒนาเป็นตัวแบบทางทฤษฎี หรือโดยสรุปแล้วเป็นตัวแบบทางทฤษฎีที่มีโครงสร้าง และปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีลักษณะของการเชื่อมโยงกันอย่างหลวมๆ เป็นตัวแบบที่มีความยืดหยุ่น และมีพลวัตร และประกอบไปด้วยมิติ 3 ด้าน คือด้านเวลา ด้านสภาพแวดล้อม และสถานที่ และด้านสถานการณ์ทางเทคโนโลยี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรครูของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำนวน 11 โรงเรียน ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 402 คน (รายงานประจำปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี, พ.ศ. 2566) และมีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของทาโร่ ยามาเน่ ซึ่งได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาเป็นจำนวน 201 คน จากนั้นใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างจากบุคลากรครูแบบสัดส่วนเพื่อให้ได้จำนวนตามขนาดกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด จากนั้นจะนำกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาสุ่มแบบบังเอิญอีกครั้งจากบุคลากรครูของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (questionnaires) โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดจากทฤษฎี เอกสารต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับร่างที่สร้างขึ้นพร้อมแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความรู้และประสบการณ์เฉพาะด้านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือ โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวจะตรวจสอบความครอบคลุมตามองค์ประกอบที่กำหนดและพิจารณาประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามศัพท์เฉพาะของการวิจัย และความชัดเจน ความเป็นปรนัยของคำถาม โดยกำหนดผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณาลงคะแนนความคิดเห็น จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาแบบวัดความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยได้ค่า IOC = 0.99 ถือว่าข้อคำถามนั้นเป็นตัวแทนพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ มีความเที่ยงตรง สามารถนำข้อคำถามนั้นไปใช้ได้

3) การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ออกแบบวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้ 3.1) ผู้วิจัยและทีมงานทำความเข้าใจในเรื่องของตัวแบบสอบถาม 3.2) ผู้วิจัยทำหนังสือราชการลงนามโดยคณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ไปถึงผู้อำนวยการโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ผู้อำนวยการโรงเรียนประชาสัมพันธ์แนะนำโครงการวิจัยให้แก่บุคลากรครูในสังกัดที่มีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนด 3.3) ดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนมกราคม ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ. 2567 โดยใช้แบบสอบถามถามกับบุคลากรครูของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำนวน 201 คน

4) ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์สถิติจากโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ดังนี้ 1) การวิเคราะห์เพื่อบรรยายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยสถิติความถี่ และค่าร้อยละ 2) การวิเคราะห์เพื่อบรรยายข้อมูลเกี่ยวกับสมรรถนะของบุคลากรครู สมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ด้วยสถิติค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยใช้สถิติ t-test สำหรับคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งได้ 2 กลุ่ม และสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว สำหรับคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งได้ 3 กลุ่มขึ้นไปที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 หรือความเชื่อมั่น 95% 4) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะส่วนบุคคลกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการโดยใช้สถิติวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้น และ 5) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อพยากรณ์ตัวแปรตามตัวหนึ่งซึ่งส่งผลมาจากตัวแปรอิสระตั้งแต่สองตัวขึ้นไป ได้แก่ การหาค่าความสัมพันธ์ของสมรรถนะส่วนบุคคลกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ทั้งนี้งานวิจัยดังกล่าวได้รับการรับรองมาตรฐานจริยธรรมการทำวิจัยในมนุษย์ จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา วันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2566 ซึ่งเป็นวันที่ก่อนลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบสอบถามในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ มีผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถนำเสนอตามตารางที่ 1 - 2 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ประเด็น	$\overline{X}$	S.D.	แปลความหมายระดับ	ลำดับที่
ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์	3.71	1.02	มาก	4
ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม	3.75	1.01	มาก	3
ด้านความเข้าใจในองค์กรและระบบงาน	3.78	1.00	มาก	1
ด้านการบริการเป็นเลิศ	7.76	1.04	มาก	2
ด้านการทำงานเป็นทีม	3.69	1.08	มาก	5

รวม	**3.73**	**1.03**	**มาก**	**-**

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า โดยภาพรวมองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.73) โดยสามารถเรียงลำดับด้านจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านความเข้าใจในองค์กรและระบบงาน มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.78) ด้านการบริการเป็นเลิศ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.76) ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.75) ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.71) และด้านการทำงานเป็นทีม มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.69)

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์สมรรถนะการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ประเด็น	$\overline{X}$	S.D.	แปลความหมายระดับ	ลำดับที่
ด้านโครงสร้าง	3.60	1.07	มาก	2
ด้านบุคลากร	3.31	1.17	ปานกลาง	5
ด้านงบประมาณ	3.48	1.11	มาก	4
ด้านสถานที่	3.61	1.08	มาก	1
ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้	3.57	1.11	มาก	3
รวม	**3.51**	**1.10**	**มาก**	**-**

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า โดยภาพรวมองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.51) โดยสามารถเรียงลำดับด้านจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านสถานที่ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.61) ด้านโครงสร้าง มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.60) ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.57) ด้านงบประมาณ มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.48) และด้านบุคลากร มีสมรรถนะอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 3.31)

2. ผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการสามารถนำเสนอตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ปัจจัยส่วนบุคคล		สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ t – test, one-way Anova
- เพศ	.411	เพศต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
- อายุ	.036*	อายุต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน
- ระดับการศึกษาสูงสุด	.007*	ระดับการศึกษาสูงสุดต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน
- ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ	.116	ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
- ตำแหน่งปัจจุบัน	.320	ตำแหน่งปัจจุบันต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
- ประสบการณ์ในการทำงาน	.387	ประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
- ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ	.149	ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
- ระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ	.298	ระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาไม่ต่างกัน
- ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม	.000*	ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ด้วย t –test และ one-way Anova เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า อายุต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน, ระดับการศึกษาสูงสุดต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน และ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมต่างกันมีสมรรถนะในการจัดการศึกษาต่างกัน ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่มีความแตกต่างกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ ตำแหน่งปัจจุบัน ประสบการณ์ในการทำงาน ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ และระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ

3. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ และปัจจัยพยากรณ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ สามารถนำเสนอตามตารางที่ 4 - 5 ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษา	*r*	*p-value*
ด้านความรู้	.287	.000*
ด้านทักษะ	.325	.000*
ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง	.366	.000*
ด้านนิสัย	.269	.000*
ด้านแรงจูงใจ	.261	.000*
สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาโดยรวม	.301	.000*

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้น (Linear Coefficient Correlation, r) พบว่า สมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่า r = .301 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง ส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสมรรถนะของบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในรายด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ด้านนิสัย และด้านแรงจูงใจกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่ามีความสัมพันธ์ปานกลางทุกด้าน

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ตัวแปรอิสระ	Unstandardized Coefficients (B)	Standardized Coefficients (β)	t	Sig
ค่าคงที่	.960		1.814	.071
ด้านความรู้	.031	.025	.239	.811

ด้านทักษะ	.201	.143	1.316	.190
ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับ	.287	.197	1.664	.098
ตนเอง ด้านนิสัย	.044	.026	.276	.783
ด้านแรงจูงใจ	.105	.082	1.024	.307

R = .392, Adjusted R2 = .132

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ด้วยการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า ทั้ง 5 ปัจจัยไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ ด้านความรู้ (sig = .811) ด้านทักษะ (sig = .190) ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง (sig = .098) ด้านนิสัย (sig = .783) และด้านแรงจูงใจ (sig = .307) โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้ร้อยละ 13.2 (Adjusted R2 = .132)

อภิปรายผล

ข้อค้นพบจากการศึกษาสมรรถนะหลัก และสมรรถนะด้านการจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีสมรรถนะหลักอยู่ในระดับมาก โดยมีสมรรถนะหลักด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้านการยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม ด้านความเข้าใจองค์กรและระบบงาน ด้านการบริการเป็นเลิศ ด้านการทำงานเป็นทีม จะเห็นได้ว่า สมรรถนะหลักขององค์การในระดับมากนั้นสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Zwell (2000) ซึ่งได้จัดองค์ประกอบของสมรรถนะออกเป็น 5 ด้าน คือ สมรรถนะด้านการใฝ่สัมฤทธิ์ ในหน้าที่งาน สมรรถนะด้านสัมพันธภาพ สมรรถนะด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล สมรรถนะด้านการจัดการ และสมรรถนะด้านความเป็นผู้นำ และ ทฤษฎีของ Kaplan and Norton (2004) แบ่งองค์ประกอบของสมรรถนะเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้ความรู้ ทักษะ และ ค่านิยม และแนวคิดของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (2557) ในการสร้างสมรรถนะหลักเชิงพฤติกรรมที่กำหนดเป็นคุณลักษณะร่วมของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อที่จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินงานได้สำเร็จลุล่วงตามวิสัยทัศน์ พันธกิจ แผนงาน และโครงการต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องงถิ่นให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชน โดยสมรรถนะหลัก ประกอบด้วย การมุ่งสัมฤทธิ์ การยึดมั่นในความถูกต้องและจริยธรรม ความเข้าใจในองค์กรและระบบงาน การบริการเป็นเลิศ การทำงานเป็นทีม และสอดคล้องกับการศึกษาของสุธี บูรณะแพทย์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง สมรรถนะของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามความคิดเห็นของครูผู้สอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ทุกด้านมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เช่น ด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน และการบริการเป็นเลิศ และสอดคล้องกับการศึกษาของธาริณี จินดาธรรม (2560) ได้ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การเสริมสร้างสมรรถนะการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ สภาพปัจจุบันและสภาพความต้องการของสมรรถนะหลักการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นเร่งด่วน เรียงลำดับตามความสำคัญคือ ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของลักขณา กุลเจ๊ก (2553) กล่าวว่า ปัญหาการจัดการเรียนร่วมเกิดจากการกำหนดนโยบาย จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ชัดเจน ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหรือดำเนินการเป็นแนวทางเดียวกัน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนร่วม

2) องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีสมรรถนะด้านการจัดการอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสมรรถนะของการจัดการองค์การมีปัจจัยในการจัดการศึกษาที่สำคัญได้แก่ ปัจจัยด้านโครงสร้าง ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านงบประมาณ ปัจจัยด้านสถานที่ และปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ พบว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคตะวันออกมีสมรรถนะการจัดการอยู่ในระดับมากทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของอาภรณ์ ภู่วิทยพันธุ์ (2553) ที่กล่าวว่าองค์การจัดแบ่งสมรรถนะที่ใช้กันอยู่ในองค์การ โดยส่วนใหญ่จะแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความสามารถหลัก ความสามารถด้านบริหารจัดการองค์กร และความสามารถที่เกี่ยวข้องกับงานเฉพาะ และสอดคล้องกับ Ulrich and Lake (1990) ที่ได้ให้ความหมายของสมรรถนะองค์การว่า หมายถึง ความสามารถของหน่วยงานที่จะกำหนดโครงสร้าง และกระบวนการภายในให้มีผลต่อสมาชิกขององค์การในการสร้างสรรค์สมรรถนะเฉพาะขององค์การขึ้นมา และสมรรถนะดังกล่าวก็จะทำให้หน่วยงานสามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า และสอดคล้องกับความต้องการในเชิงยุทธศาสตร์ และสอดคล้องกับการศึกษาของวราภรณ์ แผนทอง (2554) ได้ศึกษาเรื่อง รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กรด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตรสามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ ด้านการจัดการเรียนการสอนสามารถกำหนดประเด็นสำคัญได้ คือ งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของลักขณา กุลเจ๊ก (2553) กล่าวว่า ปัญหาการจัดการเรียนร่วมเกิดจากการกำหนดนโยบาย จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ชัดเจน ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหรือดำเนินการเป็นแนวทางเดียวกัน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนร่วม และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548) ได้สรุปผลการประเมินใน 6 เดือนแรก โดยการนิเทศเชิงลึกเด็กพิเศษเป็นเฉพาะบุคคล จากโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม 189 โรงเรียน เมื่อนำข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้ของโรงเรียนทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา พบว่า การเตรียมครูและบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการศึกษาพิเศษยังดำเนินการได้ไม่เพียงพอกับความต้องการในการ

พัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และการสร้างความตระหนักรู้ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะคนในหน่วยปฏิบัติ ซึ่งยังไม่ยอมรับ และยังไม่พร้อมรับการปรับเปลี่ยน และเป็นอุปสรรคสำคัญ จึงต้องมีการเตรียมการอย่างมาก และการประสานงานระหว่างเขตพื้นที่การศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษจังหวัด สถานศึกษา ผู้ปกครอง องค์กรในชุมชนและเครือข่ายที่เกี่ยวข้องยังมีน้อย

ส่วนข้อค้นพบจากการศึกษาความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 สามารถนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้ ในประเด็นปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีผลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม โดยปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่มีผลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ ตำแหน่งปัจจุบัน ประสบการณในการทำงาน ประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ และระยะเวลาประสบการณ์ในการทำงานกับนักเรียนพิเศษ จากผลการวิจัยพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อสมรรถนะในการจัดการศึกษาที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ เทื้อน ทองแก้ว (2545) ที่กล่าวว่า สมรรถนะส่วนบุคคล หมายถึง สมรรถนะที่แต่ละคนมี เป็นความสามารถเฉพาะตัวคนอื่นไม่สามารถลอกเลียนแบบได้ สมรรถนะเฉพาะงาน สมรรถนะองค์การ สมรรถนะหลัก สมรรถนะในงาน ส่งผลต่อการจัดการองค์การและสมรรถนะขององค์การ และสอดคล้องกับ ณรงค์วิทย์ แสนทอง (2546) ได้ระบุว่าสมรรถนะเกิดขึ้นได้ 3 ทาง คือ พรสวรรค์ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เกิดจากประสบการณ์การทำงาน และเกิดจากการศึกษาฝึกอบรม และสอดคล้องกับแนวคิดของ อาภรณ์ ภู่วิทยพันธุ์ (2547, อ้างถึงใน พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิร, 2554) ได้ระบุว่า สมรรถนะเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกของคน ที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) และคุณลักษณะเฉพาะของบุคคล ในพฤติกรรมที่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องสมรรถนะองค์การของ สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ (2549) ที่จำแนกสมรรถนะออกเป็น 5 ประเภท คือ สมรรถนะส่วนบุคคล สมรรถนะเฉพาะงาน สมรรถนะองค์การ สมรรถนะหลัก และสมรรถนะในงาน ดังนั้นหากจะเพิ่มสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ปัจจัยส่วนบุคคลก็เป็นประเด็นสำคัญที่จะทำให้การจัดการองค์การประสบความสำเร็จ หรือ เป็นองค์การที่มีสมรรถนะสูง

และข้อค้นพบจากการศึกษาปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 สามารถนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้ ปัจจัยพยากรณ์ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ด้านนิสัย และด้านแรงจูงใจ ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งนี้เนื่องจากบุคลากรทางการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมองว่าการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่พิการโดยเฉพาะคนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และคนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ทางอารมณ์ หรือเด็กสมาธิสั้นยังไม่ต้องใช้ทักษะเฉพาะทางในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการเหมือนคนพิการประเภท

อื่นๆ เช่น คนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน หรือสติปัญญา เป็นต้น ใช้แค่องค์ความรู้หรือประสบการณ์ ที่ได้สอนหรือพบเจอนักเรียนที่มีปัญหาดังกล่าวก็สามารถจัดการเพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนๆปกติได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ David C. McClelland (อ้างอิงใน สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2549) ที่กล่าวว่า "ความรู้โดด ๆ จะไม่เป็นสมรรถนะ แต่ถ้าเป็นความรู้ที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดกิจกรรมจนประสบความสำเร็จถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมรรถนะ สมรรถนะในที่นี้จึงหมายถึงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลงานสูงสุด"

สรุป/ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า 1) สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับ คนพิการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.03) ซึ่งสามารถแยกดังนี้ สมรรถนะหลักโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.73) และสมรรถนะด้านการจัดการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.51) 2) ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม และ 3) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ด้านนิสัย และด้านแรงจูงใจ โดยมีความสัมพันธ์ปานกลางทุกด้าน และปัจจัยพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พบว่า ทั้ง 5 ด้านดังกล่าวไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ได้ร้อยละ 13.2

ดังนั้นเพื่อให้การบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการมีประสิทธิภาพผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายดังต่อไปนี้

1) ด้านสมรรถนะของบุคลากรที่มีความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติงานต่ำที่สุด ดังนั้นองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีหรือโรงเรียนที่สังกัดควรส่งเสริมให้บุคลากรทางการศึกษาในสังกัดเข้ารับการอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ โดยเฉพาะประเด็นเกี่ยวกับอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อนำมาจัดทำสื่อในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

2) ด้านสมรรถนะหลักที่มีการจัดทำแผนการดำเนินงานในการจัดการเรียนร่วมต่ำที่สุด ดังนั้นองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีหรือโรงเรียนที่สังกัดควรมีการจัดทำแผนการดำเนินงานในการจัดการเรียนร่วมให้ชัดเจน เพื่อรองรับเด็กพิเศษในอนาคต โดยการมีกรอบอัตราจ้างที่ชัดเจนและสร้างห้องเรียนที่เป็นห้องเรียนพิเศษเพื่อเสริมทักษะและพัฒนาศักยภาพของเด็กเหล่านั้นให้สามารถพัฒนาได้เท่าทันเพื่อนและสามารถดำรงอยู่หรือหาเลี้ยงชีพตัวเองได้ในอนาคตอย่างมีคุณภาพ

3) ด้านสมรรถนะการจัดการที่มีการส่งครู/ พี่เลี้ยง ไปศึกษาดูงานในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมต่ำที่สุด ดังนั้นองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีหรือโรงเรียนที่สังกัดควรมีการนำหลักการบริหารงานแบบบูรณาการมาใช้ในการบริหารโรงเรียน โดยการส่งครู/ พี่เลี้ยง ไปศึกษาดูงานในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วม หรือการขอใช้กำลังคนที่มีความรู้ความสามรถจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงเรียนการศึกษาพิเศษ โรงพยาบาล สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีศักยภาพในการอบรมหลักสูตรการศึกษาพิเศษ หรือ จิตวิทยาในระยะสั้น เป็นต้น เพื่อการพัฒนาศักยภาพครู

4) ปัจจัยด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ด้านนิสัย และด้านแรงจูงใจที่สามารถร่วมพยากรณ์สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการออกมาค่อนข้างต่ำ (ร้อยละ 13.2) ดังนั้นองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีหรือโรงเรียนที่สังกัดควรจัดฝึกอบรบ การศึกษาดูงาน หรือกิจกรรมเพื่อเพิ่มองค์ความรู้ให้กับบุคลากรในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทั้ง 5 ด้าน เพื่อให้บุคลากรได้ใช้องค์ความรู้ดังกล่าวจนสามารถนำมาใช้ให้เกิดกิจกรรมจนประสบความสำเร็จหรือก่อให้เกิดผลงานสูงสุดซึ่งจะถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมรรถนะในอนาคตนั้นเอง

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง สมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ผู้วิจัยมีข้อค้นพบที่เป็นองค์ความรู้ใหม่โดยสามารถนำเสนอ ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมมีผลต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ส่วนสมรรถนะของบุคลากร ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง นิสัย และแรงจูงใจก็มีผลต่อสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการเช่นเดียวกัน ดังนั้นเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีควรนำปัจจัยดังกล่าวมาพิจารณาเพื่อเพิ่มสมรรถนะของบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการต่อไป

แม้ว่าในภาพรวมในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีจะอยู่ในระดับมากทุกด้าน แต่ก็มีบางประเด็นที่อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ จึงมีแนวทางในการเสริมสร้างสมรรถนะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีดังนี้ 1) การปรับปรุงหลักสูตรการเรียนร่วมให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ปกครอง /นักเรียน 2) การออกแบบสิ่งแวดล้อมทางกายภาพเพื่อการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่เรียนร่วม 3) การมีระบบการรายงานและประเมินผลของการดำเนินงานการจัดการเรียนร่วมทั้งก่อนดำเนินงานระหว่างดำเนินงาน และหลังจากดำเนินงานเสร็จสิ้น 4) การตั้งกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่สอดคล้องกับการปลูกฝังเรื่องความถูกต้องและจริยธรรมในกลุ่มผู้เรียนร่วม และ 5) การมีฐานข้อมูลที่เข้าถึงได้ง่ายสำหรับผู้ปกครอง และนักเรียนสำหรับการจัดการเรียนร่วม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2557). *คู่มือการกำหนดสมรรถนะสำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่น.* วันที่ค้นข้อมูล 14 พฤศจิกายน 2566, เข้าถึงได้จาก https://www.dla.go.th/work/WebHR2/home/document

ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2546). *เทคนิคการจัดทำ Job Description บนพื้นฐานของ Competency และ KPI.* กรุงเทพฯ: เอช อาร์ เซ็นเตอร์.

เทื้อน ทองแก้ว. (2545). *สมรรถนะการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา.* วันที่ค้นข้อมูล 14 พฤศจิกายน 2566, เข้าถึงได้จาก http://dusithost.dusit.ac.th/~ei/tuan/file21122005046.doc

ธาริณี จินดาธรรม. (2560). *กลยุทธ์การเสริมสร้างสมรรถนะการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน.* ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษ, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิร. (2554). *การพัฒนาสมรรถนะทางการบริหาร.* มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 (แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 5 พ.ศ. 2552). วันที่ค้นข้อมูล 2 กรกฎาคม 2565, เข้าถึงได้จาก https://www.ratchakitcha.soc.go.th

รายงานประจำปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. (2566). วันที่ค้นข้อมูล 10 กันยายน 2566 เข้าถึงได้จาก https://www.chon.go.th

ลักขณา กุลเจ๊ก. (2553). *ศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์.* หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

วรเดช จันทรศร. (2551). *ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ.* กรุงเทพฯ: สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.

วราภรณ์ แผนทอง. (2554). *รูปแบบการบริหารสถาบันทางวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยใช้การเทียบเคียงสมรรถนะองค์กร.* หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษาและผู้นำการเปลี่ยนแปลง, มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย.

ศราวุธ สุตะวงค์. (2554). การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 13*(3), 21-41.

ศูนย์วิจัยเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกและเครื่องมือแพทย์ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. (2565). วันที่ค้นข้อมูล 12 มีนาคม 2565, เข้าถึงได้จาก https://thaisynergy.org

สมบัติ ธำรงธัญวงศ์. (2553). *นโยบายสาธารณะ: แนวความคิด การวิเคราะห์ และกระบวนการ* (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์ และอนุรัตน์ อนันทนาธร. (2555). *นโยบายสาธารณะ.* กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็ม.ที.เพรส.

เสน่ห์ จุ้ยโต. (2554). *การพัฒนาขีดสมรรถนะบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. (2549). *แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์จำกัด (มหาชน).

สุธี บูรณะแพทย์. (2557). *สมรรถนะของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3.* การศึกษาอิสระครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2545). *การจัดการศึกษาเรียนร่วม.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). *การนิเทศเชิงลึกเด็กพิเศษเป็นเฉพาะบุคคล.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). *รายงานการติดตามการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปี 2551.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. (2552). *อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ Convention on the Rights of Persons with Disbilities (CRPD)*. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. กรุงเทพฯ: หจก.ไอเดีย สแควร์.

สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง. (2565). วันที่ค้นข้อมูล 12 มีนาคม 2565, เข้าถึงได้จาก https://www.bora.dopa.go.th.

องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. (2566). วันที่ค้นข้อมูล 20 เมษายน 2566, เข้าถึงได้จาก https://www.chon.go.th

อาภรณ์ ภู่วิทยพันธุ์. (2553). *Competency-Based training road map (TRM).* กรุงเทพฯ: เอช อาร์ เซนเตอร์.

Kaplan, R. S., & Norton, D. P. (2004). *Strategy MAPS: Converting Intangible Asset info Tangible Outcome.* New York: Harvard Business School.

Ulrich, D., & Lake, D. (1990). *Organizational capacity: Competing from the insideout*. New York: John Wiley and Sons.

Zwell. M. (2000). *Creating a Culture of Competence*. New York: John Wiley and Sons.